

veškeré risiko. Bude proto třeba učiniti potřebné zjištění v rámci přednesu žalobkyně o těch okolnostech, zda žalovaný i se zbylým souborem mohl udržovat divadelní činnost, třeba ve zmenšeném rozsahu, zda mohl v přiměřené době získat přiměřenou náhradu za zmobilisované členy souboru, kdy žalovaný opět divadelní provoz zahájil, a s kterými členy starého souboru, a zda s nimi uzavřel novou smlouvu služební. Teprve poté bude lze ze zjištěných takto skutečností usouditi, zda šlo o takovou překážku vyšší mocí způsobenou, pro kterou zastavení divadelní činnosti a okamžité zrušení služebního poměru se žalobkyní bylo odůvodněno.

Čís. 17394.

Rodiče, kteří opominuli dozor nad svými nedospělými dětmi, odpovídají solidárně za škodu (§ 1309 obč. zák.), kterou děti společným jednáním způsobily, při čemž nezáleží na tom, které z dětí bylo bezprostřední příčinou škodné události.

(Rozh. ze dne 22. září 1939, Rv II 238/39.)

Žalobkyni, jež jela na kole, postavili se do cesty 4 malí chlapci, a to 6letý František K., 7letý František V., 8letý Jan K. a 5letý Josef J., kteří držíce se za ruce, rozestoupili se na silnici a tím jí jízdu po levé straně silnice znemožnili. Když žalobkyně chtěla chlapce obejít na pravou stranu silnice, hoši se rozutekli tak, že nezl. Jan K., František V. a Josef J. ustoupili na levou stranu silnice, kdežto nezl. František K. utíkal na pravou stranu silnice a vběhl žalobkyni pod kolo. Ta důsledkem toho spadla s kola a poranila se. Domáhá se proto na rodičích oněch dětí náhrady škody, ježto děti nechali bez dozoru na frekventované silnici a o ně se nestarali, a to rukou společnou a nedílnou. **N i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** mimo jiné z těchto **d ů v o d ů**: Kdyby byl nezl. František K. sice odběhl na pravou stranu silnice, ale ostatní nezl. děti včas byly levou stranu silnice žalobkyni uvolnily tak, aby mohla volně projít a nemusela vyhýbat na pravou stranu, nebyla by škoda žalobkyni povstala, a jest tu tedy příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním dětí žalovaných, u nichž tito zanedbali povinný dozor, a mezi škodou žalobkyninou. Než i kdyby bylo došlo k úrazu žalobkyně náhodou, ručí podle § 1311 obč. zák. ten, kdo svým zaviněním dal podnět k náhodě, takže i v tomto případě k tomuto jednání děti zavdaly podnět a byly příčinou úrazu žalobkyně. Vývody žalovaného Františka V., že nezletilý jeho syn František V. byl v kritický den svěřen doзору matky V-ové, že tedy on není práv ze škody žalobkyni vzešlé, nejsou odůvodněné, poněvadž, jak rozhodl nejvyšší soud Sb. n. s. čís. 16401, jest dohled nad dětmi svěřen oběma rodičům společně a nedílně, a v nepřítomnosti jednoho z nich náleží dozor druhému. Ustanovení § 1308 obč. zák. bylo III. dílčí novelou změněno tak, že po-

škozenému náleží náhrada nejen za škody způsobené dětmi, nýbrž také za škody způsobené nedospělci od těch, kdož sami jakýmkoliv zaviněním dali k tomu podnět, čímž i ustanovení § 1309 obč. zák. nabylo jiného významu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Otázka příčinné souvislosti byla posouzena nižšími soudy správně. Podle zjištěného stavu věci došlo k pádu žalobkyně společným jednáním, totiž tím, že všechny děti žalovaných bránily žalobkyni v její normální jízdě, neboť, kdyby nebylo jejich společného jednání, t. j. bránění v normální jízdě, nemusela žalobkyně vybočovati ze správného směru své jízdy a nedošlo by k jejímu úrazu. Nezáleží na tom, že bezprostřední příčinou pádu žalobkyně a jejího poranění bylo jednání nezl. Františka K., které přistoupilo ke společnému jednání všech dětí žalovaných. Právní názor dovolatelů byl by správným jen tehdy, kdyby ostatní děti žalovaných mimo nezl. Františka K. byly sice na silnici, avšak nijak se nezúčastnily bránění žalobkyni v normální jízdě po silnici, ježto pak by neměly vztahu ke vzniklé škodě. Pokud jde o otázku spoluviny, dospěly právem nižší soudy k závěru, že na straně žalobkyně nemůže jíti o spoluvinu, když bylo zjištěno, že žalobkyně jela po své správné straně, zvoněním dávala výstražné znamení a uchýlila se do prava proto, že pravá strana silnice byla volná. Žalobkyně tudíž právem chtěla děti obejiti do prava, kde mohla předpokládati, že bezpečně přejede, a nebyla povinna seskočiti s kola. Použití ustanovení § 1309 obč. zák. na souzený případ nestalo se neprávem a bylo i právem poukázáno odvolacím soudem v napadeném rozsudku na právní zásadu vyslovenou v rozhodnutí čis. 16.401 Sb. n. s., která v stejné míře platí i pro souzený případ.

Čís. 17395.

Rozhodčí musí podepsati prvopis a vyhotovení rozhodčího výroku, až tyto jsou úplně sepsány. Podpis rozhodců na prázdných vzorcích určených pro prvopis a vyhotovení rozhodčího výroku, jejichž vyplnění bylo ponecháno předsedovi rozhodčího soudu, nestačí.

(Rozh. ze dne 26. září 1939, Rv I 475/39.)

Žalobkyně se domáhá bezúčinnosti rozhodčího výroku mimo jiné také proto (§ 595 čis. 3 c. ř. s.), že nález vypracoval předseda rozhodčího soudu sám a že čistopis nálezu byl napsán na tiskopisech, které před tím přisedící podepsali prázdné. Nižší soudy zamíly žalobu.

Nejvyšší soud vyhověl žalobě a v otázce, o níž jde, uvedl v